

یوسف آتہ و برارای خورہ نجات میدیہ

وختیکہ یوسف حکمران مصر مقرر شد، هر چیز دَ مطابقِ گفته خدا واقع شد. اول هفت سالِ پیریمونی و بعد ازو هفت سالِ قحطی آمد. و یوسف گداما و انبارا ره واز کده غلّه جات ره دَ مصریا سودا موكد. مردّم از سراسرِ دُنیا دَ مصر میمد تاكه غلّه بخره، چراكه قحطی تمام جایها ره گرفتد.

یعقوب، یعنی اسرائیل، دَ سرزمینِ کنعانِ ام خبر شد كه دَ مصر غلّه پیدا موشه و ازی خاطر ده بچه خوره دَ اونجی ریی كد تاكه غلّه بخره. ازی كه یوسف حاكمِ مصر بود، برارای شی دَ پیش ازو آمده خودگون خوره دَ پیش پای شی اندخته اوره احترام كد.

یوسف دَ قاشِ تروش ازوا پرسان كد: ”شما از كجا آمدید؟“
اوبرارای خوره شینخت مگم اونا یوسف ره نشینخت. اونا

گفت: "مواز سرزمین کینعان آمد تا که غله بخری." د اوی
غیت یوسف خاوی که سابق د باره ازوا دیدد د یاد شی آمد.

یوسف گفت: "شمو جاسوس استید و امید که از ضعف
مملکت مو خبر شنید."

اونا گفت: "صاحب، مو دوازده برار بودی د سرزمین
کینعان، پگ مو اولاد یگ بابہ. آلی یگ برار ریزگک مو د
پیش آتہ مو آستہ ... و یگ دیگہ شی نیہ."

یوسف گفت: "اگہ راست موگید یگی از شمو د اینجی
بمنہ و باقی شمو غلہ ره خریدہ پس بورید. مگم شمو باید
برار ریزہ خوره خن خو بیرید تا که تورای شمو ثابت شنه،
و شمو از بین نرؤید."

اونا د بین خو د زبون مادری خو که یوسف ام مو فامید،
موگفت: "مو کارای ره که خن برار خو کدے جزای شی ره

اوخته، برارای یوسف غله ره خریده پس د سرزمین کینعان بُرد، د حال که شمعون مثل یگ گروگان د بندی خانه د مصر مند. اونا د آته خو گفت که ”مو باید برار ریزه خو بنیامین ره د پیش حکمران مصر ببری تاکه او شمعون ره ایله کنه.“ مگم یعقوب، یعنی اسرائیل گفت: ”یوسف نیه؛ شمعون ام نیه؛ و آلی میخاید بنیامین ره ام بُبرید؟ اگه د راه کدم بلا د سرشی بیه غم ازو مَره از بین موبُره. نه، ما او ره نمیلُم که بوره.“

تا هنوز قحطی و گشنگی سخت ادامه دشت و برارای مجبور بود که بنیامین ره د مصر قد خو بُبیره. امدفعه یوسف اونا ره د خانه خو مهمو کد. د اونجی تمام برارای د اندازه سن و سال خو زوی د زوی یوسف شنده شد، و اونا سون یگدیگه خو توخ کده و حیرو مند.

بعد از یوسف دَ برارای خُو گُفت: "ما برار شُمو، یوسف استُم، اَمُو نفرِ که شُمو دَ مِصر سَودا کدِید." پس از شِندونِ تورهِ یوسف ، برارای شیِ غدر ترس خورد.

یوسف گُفت: "آلی پریشان و غمگین نبَشید و خودنِ خُو ره ملامت نکُنید. خُدا مَره حُکمرانِ تَمام سرِ زمینِ مِصر جور کده. دَ واقع، اُو مَره پیشتر از شُمو دَ اینجی ریِ کد تاکه شُمو ره از قحطی و گُشنگی نِجات بَدُم. شُمو دَزمه نَقشه بد کَشیدید، مگم خُدا اُو ره دَ خیر تَبَدیل کد.

قحطی و گُشنگی تا هَنوز خلاص نَشده، بَلکه تا پنج سالِ دیگه کِشت و حاصلات نَمُوشه. آلی فوراً دَ پیشِ آتِه مه بورید و اُو ره و تمامِ خانه وادهِ خُو ره دَ اینجی بَیرید تاکه پگ شُمو دَ اینجی زندگی کُنید. ما تَمام چیزا ره بِلدِ شُمو آماده و تَیار مُونم."

برارای یوسف پَس دَ سرزمینِ کِنعان رفته تمامِ خانه وار و

دارائی خُورِه گِرِفْتِه دَ مِصرِ کوچِ کد.

دَ راه، خُداوند دَ إِسْرَائِیلِ دَ عَالَمِ خاوِ ظاهِرِ شُدِه گُفْت: ”از رفتو دَ مِصرِ ترسِ نَخورِ ازی که ما دَ اُونجی از تُو قَوْمِ کُئِه جورِ مُونُم. ما قَنْجِیغِه تُو دَ مِصرِ اسْتُم و از اُونجی تُو ره بسمِ دَ ایِ سرزَمینِ که ما دَ اَجْدادِ تُو اِبْرَاهِیمِ و اِسْحاقِ و اعدِه کدِه بوْدُم، پَسِ مِیرُم.“

یوسُفِ دَ اِسْتِقبالِ آتِه خُورِفتِ و اُو ره قَدِ تمامِ خانوارِ شیِ دَ خوبترینِ جایِ سرزَمینِ مِصرِ جایِ دَ جایِ کَد. اُونَا دَ شَمُولِ یوسُفِ و بَچِه هایِ شیِ تعدادِ هفتادِ نفرِ بودِ و بعدِ ازِ مُدتِ ها دَ مِصرِ اُونَا یِگِ قَوْمِ کُئِه جورِ شُد.

اِسْرَائِیلِ، یعنیِ یَعْقُوبِ، دَ عُمُرِ یِگِ صدِ و چِلِ و هفتِ سالگیِ فَوْتِ کدِ و بَچِه هایِ شیِ جِنازِه شیِ ره پَسِ دَ کِنعانِ بُرْد. اُونَا اُو ره دَمزُو قَبْرِستو دَ مَنْطِقِه حِبرونِ کِنعانِ دَفنِ کدِ که اِبْرَاهِیمِ، ساره، اِسْحاقِ، رِبِکا و لیه، زَنِ خودِ اِسْرَائِیلِ،

دَ اُونَجِي دَفَن بُوَد.

وختیکه خود یوسف پیر شد، اُو اِطْمِینان دَشت که خُداوند
بَنی اِسرائیل ره دَ کِنعان، دَ سرزَمینِ وَعده شده، پس
مُوبره. دَ اُو غَیت یوسف دَ بَنی اِسرائیل گُفت: ”دَزمه وَعده
کُنید که دَ پَس رفتون خُو دَ سرزَمینِ کِنعان، اِستغونای مه
ره قد خُو بُرده دَ اُونَجی دفن کُنید.“

آخِرِکار، یوسف دَ عُمَر یگ صد و دَه سالگی فَوَت کد. جَسَد
شی ره اونا مومیائی کده دَ مِصر دَ مَنے تابُوت ایشَت.